U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Y. K.,** zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem, se sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-155/ZA-ZA14-K01-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2016, č. j. 1 Az 52/2015 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, do České republiky přicestoval v roce 2005, neboť potřeboval vydělat finanční prostředky, které by zaplatil skupině kolem pana C., jež ho údajně na Ukrajině vydírala hrozbou zabití syna. Dne 8. 4. 2014 podal v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z nespravedlivého trestního řízení na Ukrajině, ze strachu, že ho jeho věřitelé chtějí zničit a že bude pronásledován za svou politickou podporu strany Baťkivščina. Žalovaný o žádosti rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že mu mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil, neboť obdobně jako v řízení o první žádosti neshledal, že by byl pronásledován pro svou politickou aktivitu ve straně Baťkivščina, spojitosti mezi problémy se skupinou kolem pana C. a jeho politickou aktivitou neuvěřil, a nadto uvedl, že v současnosti již stoupencům Julie Tymošenkové žádná újma nehrozí. Vzhledem ke koncentraci konfliktu v Doněcké a Luhanské oblasti nemůže být žalobce azylově relevantní způsobem tímto konfliktem ohrožen. Co se týče obavy z trestního řízení, není oprávněn hodnotit, zda se žalobce v zemi původu dopustil trestného činu, z nashromážděných podkladů však nevyplynulo, že by mu v případě uvěznění hrozilo

ponižující či nelidské zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Přisvědčil žalovanému, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel byl sice členem politické strany Julie Tymošenkové Baťkivščina a stranu podporoval a agitoval za ni, výslovně však v řízení o první žádosti uvedl, že v souvislosti s členstvím neměl nikdy žádné problémy. Tvrzení, že měl ve straně vysokou funkci, jakož i tvrzení, že problémy s mužem jménem C. byly zapříčiněny jeho politickou angažovaností, považoval městský soud za účelová, neboť se rozcházela s výpovědí žalobce v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl, že byl vydírán skupinou kolem pana C. Rovněž nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Po pádu bývalého prezidenta Janukovyče se politická situace na Ukrajině radikálně změnila, nedochází k politickým perzekucím a lidskoprávní problémy nejsou politického rázu. Žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, a tudíž nebyl dán ani důvod podle § 13 zákona o azylu. K možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu konstatoval, že podléhá správnímu uvážení a žalovaný v rozhodnutí uvedl důvody a úvahy týkající se tohoto azylového důvodu, konkrétně to, že žalobce je dospělou osobou, plně právně způsobilou, je schopen si na obživu vydělat prací a i přes vyšší věk žalobce nevyplynulo, že by se nacházel v mimořádné situaci, nadto sám označil svůj zdravotní stav za dobrý. Městský soud se ztotožnil s napadeným rozhodnutím i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Uvedl, že správní orgán není kompetentní posuzovat, zda stěžovatel ve vlasti spáchal trestný čin, z podkladů nashromážděných v trestním řízení nevyplynulo, že by mu v případě uvěznění hrozilo mučení či nelidské zacházení. Aktuální informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině nenasvědčovaly tomu, že by se jednalo o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace zatím panuje pouze na jihovýchodě země, přičemž žalobce pochází z obce Palivka v Ivanofrankivské oblasti, kde je bezpečnostní situace zatím klidná. Podle dostupných informací se nadto situace na Ukrajině oproti roku 2014 zlepšila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v prvé řadě tvrdil, že konflikt na Ukrajině je třeba považovat za postmoderní válku. Ta se vyznačuje specifickým způsobem boje spočívajícím především v plošném teroru a zastrašování civilního obyvatelstva, rozsévání nenávisti a strachu a využívání moderních technologií včetně internetu. Důležitým aspektem postmoderní války je, že není vedena profesionálními vojáky, ale paramilitárními jednotkami, které nedodržují základní pravidla válečného konfliktu a často mají na trvání války i ekonomický zájem. Z mezinárodní úrovně se postmoderní válka přesouvá na úroveň vnitrostátní, není oddělena od života společnosti, stává se její součástí a rozdíl mezi vojenskou a civilní sférou se stírá.

Postmoderní válka se vyznačuje též decentralizací a fragmentací, a lze tedy v zemi najít i oblasti, kde převládá mír a fungují služby. Na Ukrajině dle stěžovatele probíhá propagační válka, Ruská federace se ji snaží rozvrátit zevnitř podporou separatistů a likvidací a vyhrožováním proukrajinským silám. Označení totální konflikt používané v judikatuře Nejvyššího správního soudu a závěry, že v případě Ukrajiny se o takový konflikt nejedná, jsou nesprávné, neboť nevystihují podstatu situace na Ukrajině. Nadto stěžovatel uvedl, že v regionech nezapojených do přímých bojů přebírají faktickou moc paramilitární jednotky oligarchů a politických stran. Situace je nepřehledná a moc se vymyká centrální kontrole. Ani po odchodu bývalého prezidenta Viktora Janukovyče není situace na Ukrajině stabilizována, neboť zde stále zůstávají velmi mocní oligarchové a ke změnám v silových složkách i na prokuratuře dochází velmi pomalu. Stěžovatel je aktivní v ukrajinském hnutí v České republice, neboť píše nacionalistické básně, a proto mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí pronásledování ze strany proruských sil a podporovatelů bývalého prezidenta Viktora Janukovyče.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že stěžovatel pouze obecně cituje různou literaturu týkající se pojmu postmoderní válka, přičemž okolnosti na Ukrajině popisuje jen velmi obecně. Ve správním řízení výslovně uvedl, že v souvislosti se svým členstvím v politické straně Baťkivščina neměl v minulosti žádné problémy. Nadto se politická situace na Ukrajině po pádu bývalého prezidenta Viktora Janukovyče výrazně změnila, nová vláda i prezident se vůči bývalému režimu významně vymezují a došlo k celkové obměně na všech důležitých místech státní správy i bezpečnostních složek. Stěžovatel pochází ze západní části země, kde k ozbrojeným střetům nedochází. Bezpečnostní situace na Ukrajině se oproti roku 2014 výrazně zlepšila. Stěžovatel v České republice střídavě pobýval na pracovní vízum od roku 1996, přičemž dlouhodobě se zde zdržuje od roku 2005. Podaná žádost o mezinárodní ochranu je již druhá v pořadí. K legalizaci pobytu by měl stěžovatel využít některý z institutů zákona o pobytu cizinců, a nikoli zneužívat institut mezinárodní ochrany. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl žalovaný zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[5] Ve své replice stěžovatel zopakoval, že je tzv. uprchlíkem *sur place*, svou situaci srovnal s oběťmi holocaustu či českými emigranty utíkajícími před komunistickým režimem, postoj žalovaného k posouzení jeho žádosti odůvodnil ztrátou historické paměti „*u mladé české generace*“ a obecně kritizoval systém udělování mezinárodní ochrany v České republice, poukázal především na malé procento udělených azylů oproti jiným evropským zemím. Opět brojil proti judikatuře Nejvyššího správního soudu o neexistenci tzv. totálního konfliktu na Ukrajině, přičemž v tomto podání místo pojmu postmoderní válka zvolil označení hybridní válka. Ukrajina není dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., k provedení zákona o azylu a zákona o dočasné ochraně cizinců, na seznamu bezpečných zemí. Rozpory ohledně jeho postavení v politické straně odůvodnil nepřesným tlumočením. Dále uvedl, že podle Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky je pronásledováním i to, že místní orgány projevy pronásledování tolerují nebo se jimi nezabývají. Závěrem uvedl, že splňuje kritéria uprchlíka stanovené Ženevskou úmluvou z roku 1951 o právním postavení uprchlíků a že Česká republika neplní své závazky z této úmluvy vyplývající, a je tedy nutné ji aplikovat přednostně před zákonem o azylu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů“*. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení,

především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti neobsahuje kasační stížnost žádné tvrzení, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[10] Nejvyšší správní soud předně předesílá, že se v nedávné minulosti zabýval současnou bezpečnostní situací na Ukrajině několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, či ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43). Stěžovatel tyto judikatorní závěry ve své kasační stížnosti zpochybňuje, přičemž uvádí, že se na Ukrajině jedná o postmoderní či hybridní válku. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést „*konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem ‚konkrétní' je myšleno ve vztahu k žalobci a projednávané věci individualizované.*" Míra precizace stížních námitek předurčuje i to, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím jsou námitky obecnější, tím obecněji je třeba je posuzovat. Není na místě, aby soud za stěžovatele „*spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatel obsáhle cituje článek týkající se konfliktu ve Rwandě a jeho aspektů vykazujících znaky tzv. postmoderní války, v replice pouze odkazuje na publikaci *Hybridní válka jako nový fenomén bezpečnostního prostředí*. Nijak blíže nekonkretizuje, z jakého důvodu by na konflikt na Ukrajině mělo být pohlíženo jako na postmoderní, ani neuvádí, jakým způsobem postmoderní či hybridní charakter konfliktu ovlivňuje konkrétní postavení stěžovatele. Nadto je třeba uvést, že samotný článek uvádí, že „*postmoderní válka není jednoznačný termín, v literatuře se pro tento koncept vyskytuje mnoho jiných označení*", což potvrzuje i četnost různých označení ukrajinského konfliktu vznesených stěžovatelem během řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy nemá důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů, že konflikt na Ukrajině nedosahuje takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel pochází z Ivanofrankivské oblasti, která se nachází na jihozápadě země, a není tedy vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti.

[11] Co se týče problémů se skupinou kolem pana C., Nejvyšší správní soud se vzhledem ke zjevným rozporům mezi první a druhou žádostí ztotožnil se závěry městského soudu ohledně účelovosti tvrzení, že tyto problémy byly zapříčiněny jeho politickou aktivitou. I přes velmi podrobné vylíčení událostí před jeho odjezdem z Ukrajiny se stěžovatel v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu ani jednou nezmínil, že by jeho útočníci byly členové nějaké politické strany či že by jeho problémy byly politicky motivovány. Ohledně námitky uplatněné v replice, že tyto rozpory byly

dány nesprávným tlumočením, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl, jedná se proto o nepřípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS).

[12] Z podkladů nashromážděných ve správním řízení vyplynulo, že státní orgány Ukrajiny jsou schopny chránit práva svých občanů, a stěžovatel neoznačil žádné důkazy, které by tyto závěry zpochybňovaly. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se v případě pronásledování ze strany soukromých osob musí postižená osoba obrátit s žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 3 Azs 127/2015 – 31). Stěžovatel se, jak sám uvedl, na naléhání své manželky na státní orgány neobrátil, místo toho odjel do České republiky a jeho syn řešil zmíněné problémy se soukromými osobami vnitřním přesídlením. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tam, kde je to reálně možné, *„[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“ (srov. např. usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59). Námitky týkající se uzurpace moci ze strany oligarchů a obsazení důležitých míst ve státě stoupenci bývalého prezidenta Janukovyče byly vysloveny bez jakékoli bližší konkretizace. V řízení o své první žádosti nadto stěžovatel uvedl, že jedno trestní řízení proti němu bylo odloženo pro nedostatek důkazů, což nenasvědčuje tomu, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nespravedlivé odsouzení.

[13] Ohledně stěžovatelova zapojení do aktivit politické strany Baťkivščina bývalé premiérky Julie Tymošenkové a s tím související obavy z pronásledování Nejvyšší správní soud konstatuje, že podobnými či totožnými námitkami se již ve svých rozhodnutích náležitě zabýval, přičemž došel k závěru, že v důsledku změny režimu nelze v současnosti očekávat pronásledování politicky aktivních osob podporujících současné vládní strany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 Azs 254/2015 – 22).

[14] Stěžovatel ve svých podáních zdůrazňuje, že je tzv. uprchlíkem *sur place* („uprchlíkem na místě“, tedy osobou, která v okamžiku odchodu ze země nebyla uprchlíkem, ale stala se jím později v důsledku okolností nastalých v době její nepřítomnosti), žalovaným ani městským soudem mu však nebylo nijak vytýkáno, že o mezinárodní ochranu požádal až značně opožděně po příjezdu do České republiky, tato námitka tedy nesměřuje proti závěrům městského soudu a není tedy způsobilá založit přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se nadto předpoklady, které musí být naplněny, aby mohl být žadatel o mezinárodní ochranu považován za uprchlíka *sur place*, již podrobně zabýval ve své ustálené judikatuře (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 154/2005 - 53, ze dne 30. 12. 2008, č. j. 8 Azs 37/2008 – 80, či z poslední doby ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 – 26).

[15] Co se týče výtek stěžovatele vůči systému udělování mezinárodní ochrany v České republice, připomíná Nejvyšší správní soud, že účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických či právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Za práva jiných

osob či za abstraktní přezkum politiky Ministerstva vnitra se stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem brát nemůže. Námitky vztahující se k vyhlášce č. 328/2015 Sb., k provedení zákona o azylu a zákona o dočasné ochraně cizinců, a k přednostní aplikaci Ženevské úmluvy z roku 1951 stěžovatel neuvedl v řízení o žalobě, a proto jsou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že srovnání situace stěžovatele s osudem obětí nacistického či komunistického režimu je zcela nepřípadné. Rovněž námitka týkající se ztráty historické paměti není vůbec způsobilá zpochybnit zákonnost či správnost napadeného rozsudku.

[16] Nejvyšší správní soud si je vědom neutěšené situace stěžovatele v zemi původu, nicméně o legalizaci pobytu na území České republiky je třeba usilovat skrze instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoli skrze řízení o mezinárodní ochranu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu